

lægerne ved Behandlingen af saadanne Spørgsmaal, er muligt, saaledes som der er ytret Ønske om fra Invalidereffens Side i Besvarelse af en Forespørgsel, der findes i Bilag 3, at slaa sig til Ro med en truffen Ordning — enten den nu betyder den paagældendes Indførelse under Invalideforsikringen eller hans Udelukkelse —, naar Sygekassebestyrelsen og Sygekasselægen har været enige derom. Hvis man gik dertil, vilde det Antal Sager, som kom til Behandling indenfor Fondens Bestyrelse og indenfor Retten, i betydelig Grad indskrænkes — derom nærer jeg ingen Tvivl.

Nu sagde det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds, at han nærede stor Tvivl om, at en saadan administrativ Vejledning for Sygekasserne i Virkeligheden vilde være af nogen Betydning. I den Forbindelse henviste det ærede Medlem til det til Sygekasserne omsendte Cirkulære, som behandler denne Sag, opregnede de Sygdomme, der dør er nævnt som kroniske Sygdomme af sværere Art, og mente, at dermed var egentlig alt, hvad Invaliderefften havde haft til Behandling af Sygdomstyper, medtaget. Jeg skulde dog tro, at det med Bistand fra de forskellige Sider, der besidder Erfaring paa dette Omraade, skulde være muligt at tilvejebringe en Oversigt over disse Forhold som det Grundlag, paa hvilket Sygekasselægerne navnlig skal afgive deres Skøn, saa at man herigennem kunde naa et tilfredsstillende Resultat.

Jeg er fuldkommen klar over, at man vilde kunne løse dette Problem langt enklere, hvis man gjorde Adgangen for de kronisk syge til de statsanerkendte Sygekasser betydelig snævrere, end Tilfældet nu er. Det kunde man naturligvis, hvis man fortolkede Udtrykket „arbejdsfør“ i Loven om de kronisk syges Adgang til de statsanerkendte Sygekasser saaledes, at det hang sammen med Invalideforsikringslovens Definition af Invaliditetsbegrebet; saa vilde en Simplifikation være indført. Men det maa dog ikke glemmes, at det vilde blive Sygekassebestyrelsen og Sygekasselægen, til hvis Sagkundskab i hvert Tilfælde det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds ikke sætter synderlig Lid, der ved Afgørelsen af, om der skulde være Adgang til Sygekassen, kom til at bedømme det Spørgsmaal, om vedkommende kunde siges at besidde mindst $\frac{1}{3}$ af normal Erhvervsevne, og det vilde ganske sikkert i mere end eet Tilfælde, naar den paagældende var sluppet ind og saa ansøgte om Invalidereffte, naar Aaret var gaaet, vise sig, at der var en Uoverensstemmelse til Stede i Bedømmel-

sen af Situationen paa det samme Grundlag mellem Sygekasselæge og Sygekassebestyrelse paa den ene Side og Invaliderefften paa den anden. Jeg er derfor heller ikke sikker paa, at man ad den Vej vilde naa igennem paa tilfredsstillende Maade.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds mener, at naar jeg har fremsat dette Lovforslag, skulde Grunden være den, at jeg ved den Kritik, der er rejst af Sparekommissionen, som behandlede Aandssvagevæsenet, var blevet forskrækket. Det ærede Medlem sagde „forskrækket i Gaasøjne“. Jeg ved ikke rigtig, hvorved en saadan Forskrækkelse adskiller sig fra anden Forskrækkelse, men det vil det ærede Medlem maaske kunne oplyse. Jeg kan imidlertid forsikre det ærede Medlem, at det er slet ikke Tilfældet. Dette Lovforslag er ikke Udtryk for nogen særlig opskræmt Tilstand, men det er Udtryk for, at der igennem Invalideforsikringsloven og Loven om de kronisk syges Adgang til Sygekasserne er tilvejebragt en Tilstand, overfor hvilken Offentligheden reagerer, en Tilstand, som maa betegnes som urimelig, selv om det Antal Personer, den angaar, ikke kan siges at være særlig stort. Jeg nærer ikke en saa alvorlig Frygt som den, der er kommet til Orde fra forskellige ærede Ordførere med Hensyn til, hvilket administrativt Apparat den foreslaede Ordning vilde kræve. Jeg tvivler ikke paa, at det vilde blive i høj Grad overkommeligt. Og glemmes maa det heller ikke, at baade Invalideffonden og Invaliderefften for Tiden har Dimensioner, tæller et Antal Personer, som der slet ikke vil blive Brug for, naar vi kommer i stationær Tilstand, hvorefter Tilgang og Afgang saa nogenlunde vil dække hinanden, men som man har maattet tage i Anvendelse under Hensyn til det store Antal Andragender, som man netop i de første Aar, hvori denne Lovgivning bestaar, faar til Behandling. En væsentlig Begrænsning deraf vil man kunne naa til i den kommende Tid, og jeg kan ikke tro, at det skulde paavirkes i synderlig Grad, hvis vi kommer til en Ordning som den her foreslaede.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds mente endvidere, at hvis man gennemfører den Ordning, som der her er stillet Forslag om, vilde der blive et Hul i Fattiglovens § 63, og derigennem vilde en Vanskelighed opstaa. Jeg antager, det ærede Medlem sigter til den Bestemmelse i 3die Stykke, hvor der henvises til, at den Hjælp til Familiens Underhold, som under visse Omstændigheder kan ydes, ikke maa over-